

længere er udtryk for gældende ret. Forholdet er i øvrigt i dag dækket af undtagelsesbestemmelsen i lovens § 23, stk. 4.

I kraft af henvisninger i §§ 65, 66, 67, 69, 70 og 71 gælder den foreslåede præcisering af eneretten til eksemplarfremstilling, også for udøvende kunstnere, fremstillere af lyd- og billedoptagelser, radio- og tv-foretagender, fotografer samt fremstillere af kataloger m.v.

Bestemmelsen i § 2, stk. 2, 2. pkt., er identisk med den gældende lovs § 2, stk. 2.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 3, nr. 2)

Forslaget indebærer en ændring af den gældende ophavsretslovs § 2, stk. 3, nr. 2.

Formålet med denne ændring er at præcisere det ophavsretlige begreb visning i forhold til begrebet fremførelse for derigennem at skabe større retsklarhed.

Infosoc-direktivet indebærer ikke nogen forpligtelse til at ændre bestemmelsen. I forbindelse med gennemførelsen af direktivets art. 3 om overføring af værker til almenheden finder Kulturministeriet imidlertid det mest hensigtsmæssigt, at dette begreb (overføring til almenheden, på engelsk »communication to the public«) får en entydig pendant i den danske ophavsretslov. I dag indgår eneretten til overføring til almenheden både i visningsretten og fremførelsesretten; forslaget går ud på, at overføringen alene skal være en del af fremførelsesretten. Der henvises nærmere til lovforslagets nr. 4.

Efter gældende ret omfatter visningsretten både den direkte visning af et fysisk værkseksemplar, fx et maleri på et museum, og den indirekte visning, fx gengivelse af et kunstværk i fjernsynet; netop udsendelse i fjernsyn er i dag nævnt i lovteksten som et eksempel på visning.

Afgrænsningen af den indirekte visning over for begrebet fremførelse giver imidlertid anledning til en del tvivl. Tvivlen vedrører navnlig gengivelse af værker i tv, på film og via internettet og andre digitale netværk, dvs. tilfælde, hvor værket gengives på en skærm. Det antages således i dag, at gengivelse af et kunstværk på en computerskærm, som fx henter et billede fra en database, er en fremførelse af værket. Modsat følger det af lovmotiverne til ophavsretsloven fra 1995, at gengivelse af ikke alene kunstværker, men også fx litterære tekster eller nodesider i fjernsyn, fx tekst-tv, indebærer en visning. Afspilning af billederne i et filmværk indebærer derimod en fremførelse.

Forslaget til en præcisering af skærbilledets retlige natur skal ses i lyset af den teknologiske udvikling. Forskellen mellem indirekte visning og fremførelse

bliver efterhånden udvisket. Når værker formidles i digital form, fx ved digitale fjernsynsudsendelser og tilrådighedsstillelse on demand via internettet, forekommer det ikke hensigtsmæssigt at karakterisere visse af disse udnyttelser som visning af et værkseksemplar og andre som fremførelse af værket. Sammensmeltningen af diverse formidlingsformer (mediekonvergens) indebærer desuden, at det næppe er muligt at opretholde sondringen mellem indirekte visning af et eksemplar af et værk på fx en tv-skærm og fremførelse af et værk på en computerskærm.

Lovteknisk foreslås det at slette referencen til udsendelse i § 2, stk. 3, nr. 2. Eneretten til visning omfatter herefter alene direkte visning af et fysisk eksemplar af et værk for en tilstedeværende almenhed, hvad enten der er tale om et originaleksemplar eller en kopi. Typiske eksempler vil være udstilling af malerier og skulpturer på et museum, placering af aviser i udhængsskabe og præsentation af bøger på et offentligt bibliotek.

Tilfælde, hvor værket gengives som led i eller på grundlag af en trådbunden eller trådløs overføring af værket, jf. forslaget til § 2, stk. 4, nr. 1, falder uden for visningsbegrebet. Efter denne bestemmelse er eneretten til overføring af værker en del af fremførelsesretten. Det betyder navnlig, at tv-udsendelser og internettransmissioner af fx kunstværker ikke skal betragtes som visning, men som fremførelse af værket. Også gengivelse på skærm, uanset om det sker på grundlag af en sådan overføring, skal anses som en fremførelse, bl.a. gengivelse af cd-rom'er på computerskærme i offentlige biblioteker skal i ethvert tilfælde henføres til fremførelsesretten, der reguleres af stk. 3, nr. 3.

Gengivelse af kunstværker i forbindelse med lysbilledforevisninger skal dog fortsat betragtes som en visning af værkseksemplaret, når der er tale om en direkte projicering af selve billedet på en skærm. Det samme gælder ved gengivelse af tekster, noder og lign. på en skærm ved hjælp af en overheadprojektor. Afspilning af værker i form af løbende billeder, fx filmforevisning i biografier, henføres dog som hidtil under fremførelsesretten.

I praksis har visningsretten kun væsentlig betydning for kunstværker, dvs. billedkunst, brugskunst, bygningskunst og fotografier. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til ændring af § 20 (lovforslagets nr. 19).

Til nr. 3 og 4 (§ 2, stk. 3, nr. 3, og stk. 4)

Forslagene er af lovteknisk karakter og indebærer ingen ændring i forhold til gældende ret.